

PRÓZÁK:

**/A Könyves Magazin „KÉPALÁ” pályázatára íródott rövid
novellák, felolvasták a szerzők./**



Fotó: Mohai Balázs - Pár akkord és indul a pogó



Ötvös Németh Edit: Indulhat a buli

Indul a buli. Majdnem lekéstem. A kiskrapekért kellett mennem, teniszedzése volt. Anyám második férje az apja, tulajdonképpen féltésók vagyunk. Szeretem dögönyözni az illatos bőrét. Olyan okos, mint a nap. Hallottam a szomszéd Guszti azt kérdezte a hájas feleségétől minap, mikor elmentem mellettük. Te Kata, mitől lett ilyen elbaszott barom ez a gyerek? Na, akkor tovább repedt, ami eltörött bennem egyszer. Nem szóltam neki, pedig tudom, ha elmondom a bandában, Rozsdás úgy összerugdalta volna a szomszédot, hogy lesittelik. Minek a baj? Elkerülöm, csak hagyjanak békén írni. Verseket fabrikálok, persze kurvára nem reklámozom. Mit is mondhatnék? Petőfinek hívnak a többiek. Zsuppi találta

ki, mert a bajuszos csávó is lázadt, meg harcos szelleme volt. Megfogta a fejem, belenézett a szemembe, máshogy mikor a Blahán köpködi a szotyihéjat, és kiteszi a lábát az öltönyösök elé. A mostani nézésében mintha szeretet csillogott volna: - Figyusz Kistaréj! Csináld meg a szerencsédet, apuskám! Csináld meg, mert elkallódsz a picsába! A világ egyre szarabb lesz, a gyávák megdöglenek. Te leszel az új Petőfi, kisgyerek!- azzal megpaskolta az arcom. Pont olyan érzéssel, mint apám, amikor még élt. Jön a zenekar. Indul a buli. Majdnem lekéstem.

Vönöczkiné Gmeindl Margit: Vad akkordok

Milyen tudatmódosító hatása alatt lehetnek ezek a fiatalok?Van, amelyik csak csukott szemmel áll, és talán valahova másik bolygóra képzeletben magát. Távolabb alig látható véres, vagy talán festet arcú fiúk állnak, néznek a semmibe. De van itt más is! Itt elől egy dagadtorrú áll. Véres, talán agyonverték, de lehet, csak felbukott, hisz látszik, hogy ő már sokszor elbukhatott. Orrából vér szivárog. Vajon mi készítet fiatalokat arra, hogy ilyen állapotba kerüljenek? Ki ezért a felelős?Kérdések sokasága tolu fel ilyenkor. A vérzőképű beszél.

- Anyádat nézd, hülyegyerek! A zene csak most kezdődik. Őrület hangok. Remegnek a falak. Tetovált karok csápolnak, közben ordítanak. Talán a szöveget skandálják, de nem lehet érteni, és egy szó egy nézés hatására nem szaroznak, ütnek. Megy az anyázás, a faszozás. Egy megvadult csürhe, pár kómással, aki ha felébred, oda üt, ahonnet hangot hall.

Kivetkőztek magukból, vérszomjasak, és ha már megérezte a sajátja ízét, másét is akarja. Most az enyémet. Takarodj, szétváglak, vagy megeszlek, te csótány. Ezt mind rám zúdította, amelyik még nem zuhant magába öntudatlanul, de nagyon dühös. Mockosan beszél, és minden jelző rám vonatkozik, és mind én vagyok, amíg kattogtatom a gépem. A zene már az én agyamat is kezdi szétverni, mint a dobos a dobját. Körülnézek még egyszer. Azt érzem, innét mennem kell. Eleget láttam, hallottam, hisz mire az első akkord megszólal, volt, aki már akkor emberevőnek képzelte magát.



Fotó: Götzinger Laura - Apa



Dittrich Panka: Kihívás

A fiú a bozótban lesben állt. Szíve dobogása fülében lüktetett. Eljött a pillanat. Megérkezett. - Jaj, a kötél, jaj, azt észre ne vegye, hogy ott van!

Az öreg mezítláb besétált a tóba, kényelembe helyezte magát. Reggelente itt időzött a tó sekélyében elhelyezett széken. Nézte a kósza felhőket, a csendes megsemmisülést, ahogy a fehér kóccokat magáévá teszi az ég kékje. Furcsállta, hogy ezeket a lassú mozzanatok ez idáig észre sem vette. A környezet bájos rezzenési dallamot susogtak, a levelek, ahogy hulltak; a madarak, ahogy csiripeltek; a víz, ahogy hullámzott; ez mind együtt, harmóniával töltötték el. A távolban az ég felé terpeszkedő fenyveserdő örökzöld színei

közt kereste a rejtélyt, és lelte meg a megnyugvás ezernyi sugarát. Pedig tudta, a betegsége felett nem ő, hanem az idő az úr.

Az öreg oldalra fordult. Ekkor a fiú megnyomta a felvevőgombot. Megmarkolta, és rántott erőset a kötélén. A székkal együtt az öreg háttal beleesett a tóba. A kamasz megnyomta a leállító gombot. Összepakolt. Eliszkolt. Vissza sem nézett.

Feltöltötte a pár másodperces videót a „Kandizz Velünk” facebookos zárt csoportba. Sorba jöttek a nevető szmájlik, a gratulációk lufijai. Megnyerte a „Viccelj meg egy embert” c. kihívás témájára kiírt szavazás lájkversenyét.

Egy hét múlva kapott egy privát üzenetet: A saját apáddal szórakozz, ne az enyémmel! Másnap egy csatolt fotó érkezett, azon egy kötél, érthető pózban.

Rozán Eszter: Azért is!

Abban az évben elmaradt a nyár. Esett az eső, hideg szél fújt, a hőmérséklet csak ritkán emelkedett húsz fok fölé. Az üdülőhelyen alig páran lézengtek, a strandok üresen árválkodtak, a lángossütők előtt sem álltak tömött sorban az emberek. A bátrabbak esőkabátban cuppogtak a sáros utakon. Apa is vágyott Füred után, folyton azt mondogatta, de jó lenne elmenni egy kicsit. Néha becsapott az időjárás, röpké időre előbújt a nap, hogy aztán újra elvonuljon a komor felhők mögé. Izgatottan figyeltük a meteorológiai előrejelzést, azt ígérték, hogy a következő hétre javulni fog, ami végül sosem következett be. Aztán eljött a szeptember a maga

bágyadt napsugarával, és bepótolta, amit a nyáron elmulasztott.

– A hétvégén megyünk! – mosolygott rám apa. – Keresd elő a fürdőruhádat!

Egész héten készülődtünk, anya piskótát sütött, elkért az iskolából, hogy tovább maradhassunk. Már összekészítettük az útitáskánkat, amikor apa rosszul lett. Kórházba vitték, megoperálták, lassan lábadozott, közben Füredről ábrándozott, a tudat tartotta benne a lelket, hogy nemsokára odamehet.

– Szó sem lehet róla! – jelentette ki az orvos. – Ilyen legyengült állapotban életveszélyes az utazás. Szomorúan vettük tudomásul, apa tekintetéből eltűnt a bizakodás, romlani kezdett az állapota, nem beszélt többet Füredről. – Azért is elmegyünk! – mondta anya egy szombat reggelen. – De hogyan, amikor felállni sem tudok? És mit akarsz azzal a székkel? Anya diadalmasan válaszolt:– Majd meglátod!



Fotó: Halmágyi Zsolt Loránd - Testőrök között



Ötvös Németh Edit: Feri atya

Már jó ideje szenvedett. Hasogatott a válla, a dereka. A gyógyszerárban Ica segített neki kiigazodni a sok kence között. Otthon kente, ahol elérte. Lassan ereszkedett esténként az ágyra, óvatosan egyenként tette fel a lábát a matracra, aztán múmiaként feküdt hajnalig, az ébrenlét és félénk álmai között. Angyali kezek simogatták. Akkor nem fáj semmije. Gondolt egyet, bebuszozott a városba, az internetről kikeresett szalonba. Kedves, teltkarcsú hölgy fogadta. Kérdésére felsorolta a panaszait. Megbeszélték a teendőket, majd gyorsan félrefordulva levetkőzött, és ráhasalt az ágyra, szégyenlősen kezére fektette a fejét. Erika nekilátott. Az olajjal öntözött testet finoman, majd egyre keményebben átgúrta. A férfi összeszorította cserepes ajkait,

nehogy egy hang is kipréselődjön rajta. Nem a fájdalomtól, a gyönyörtől szeretett volna ordítani. Miután végeztek felöltözött. Fízett, mikor Erika az esetleges újabb időpontról érdeklődött, kibukott belőle.

- Ugye nem vet meg engem?

A nő értetlenül nézett rá.

- Ugyanis pap vagyok. Feri atyának szólítanak a hívek, nyolcvanharmadik évemet taposom.

Erika lassan az ajtón levő táblára mutatott.

Gyógymasszőr állt rajta fekete betűkkel.

Feri atya este a fotelban aludt el. Apró nyálpatak csorgott az állára szája sarkából. Csodásat álmódott. Egy furcsa autó mellett gyalogolt szálfá tartással, fülhallgatójára figyelve éberem követte az utasításokat, mikor a Szentatya a pápamobilból hálásan rámosolygott.